

פרשת בהעלותך תשע"ח – לפרוש בגיל פנסיה או להמשיך לעבוד?

1. במדבר ח: מבן חמש ועשרים שנה ומעלה יבוא לצבא צבא בעבודת אוהל מועד: ומבן חמשים שנה ישוב מצבא העבדה ולא יעבד עוד: ושרת את אחיו באהל מועד לשמר משמרת ועבודה לא יעבד.

מרכבת המשנה אבות ה,כט: 'ולא יעבד עוד' - להגיד שאינו **עובד**, אלא נותן עצה בהלכות עבודה, שאם לא כן [החזרה על] 'ולא יעבד עוד' מיותר.

רש"י ח,כו: לא יעבד עוד – עבודת משא בכתף, אבל חוזר הוא **לנעילת שערים ולשיר ולטעון עגלות**. **רמב"ם כלי המקדש ג,ח:** וזה [הפרישה הכפויה] אינו אלא בזמן שהיו נושאים המקדש ממקום למקום, ואינו מצווה נהגת לדורות. אבל לדורות אין הלוי נפסל בשנים ... אלא בקול, כשיתקלקל קולו מרוב זקנה ... ויראה לי שאינו נפסל אלא לומר שירה, אבל יהיה מן השוערים.

2. רמב"ם סנהדרין ב,ו: צריך להשתדל ולבדוק ולחפש שיהיו כולן בעלי שיבה ["בן שבעים לשיבה"].

ילקוט שמעוני תתקסה: משה היה במצרים מ' שנה ובמדן מ' שנה ופרנס את ישראל מ' שנה ... רבן יוחנן בן זכאי עסק בפרקמטיא מ' שנה ושמש חכמים מ' שנה ופרנס את ישראל מ' שנה. רבי עקיבא שימש חכמים מ' שנה ולמד תורה מ' שנה ופרנס את ישראל מ' שנה.

מגילה לא,ב: רבי שמעון בן אלעזר אומר: אם יאמרו לך זקנים סתור וילדים בנה - סתור ואל תבנה, מפני שסתירת זקנים בנין ובנין נערים סתירה. וסימן לדבר: רחבעם בן שלמה (מלכים א יב).

3. ילקוט שמעוני תרנד: בחג אתה מוצא שלוש שמחות, 'ושמחת בחגך, אך שמח, ושמחתם לפני ה', אבל בפסח אין אתה מוצא אפילו שמחה אחת ... אלא שבחג הסוכות ... **התבואה ופירות האילן בפנים**.

אבות א,ט: אהוב את המלאכה - **רבינו יונה:** כי הבטלה מביאה את האדם לידי שעמום והיא מידת החולי... כי **ביגיעה יהיה לו מנוחה** [דווקא היגיעה מקנה תחושת השלמה פנימית]. **מדרש שמואל אבות שם:** אהוב את המלאכה - שלא יהא אוהב שכר המלאכה ושונא המלאכה עצמה וקץ בה ... אלא יהיה **שמח עם המלאכה עצמה** וייהנה וישמח בעת עשייתה כאילו אינה עליו לטורח.

4. אבות דרב נתן יא,א: רבי שמעון בן אלעזר אומר: אדם הראשון לא טעם כלום עד שעשה מלאכה, שנאמר 'ויניחיהו בגן עדן לעבדה ולשמרה' והדר 'מכל עצי הגן אכול תאכל'. **בראשית ב,ג:** ויברך אלוקים את יום השביעי ויקדש אותו כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא אלוקים לעשות – **רש"י במדרש:** לעשות – לתקן.

ויקרא רבה כה,ה: אדריונוס יישחקו עצמותיו טייל בשבילי טבריה. ראה זקן אחד שחופר ערוגות ונוטע שתילים. אמר: סבא, סבא, בן כמה אתה? בן מאה. אמר אדריונוס: אם היית עובד בצעירותך, לא נאלצת להתייגע עתה. אמר הזקן עבדתי ונטעתי בצעירותי. אמר אדריונוס: אם הנך בן מאה, אתה סבור שתאכל מהנטיעות הללו? אמר הזקן: אם אזכה אוכל ואם לא – כשם שיגעו אבותיי בשבילי, כך אני יגע בשביל בני. אמר אדריונוס, אם תזכה לאכול – תביא לי. צמחו תאנים והזקן מילא סל והביא לקיסר. אדריונוס מילא את הסל בהב וזכר: אמר: בוראו כיבדו ואני לא אכבדו!

הרבי מליובאוויטש היום יום כט טבת: אנו **פועלי יום** אנו. יום הוא אור ועבודתנו היא עבודת האור, להאיר את העולם באור התורה. ומלבד כי צריך לעמוד בעצמו במעמד ומצב טוב בעזרת ה', כל העבודה היא לזכות להעמיד תלמידים, אנשים ישרים מסורים בליבם ובדעתם אל הכוונה הפנימית.

תורת מנחם תשיב א/267: נאמר 'ואברהם זקן בא בימים' ומבואר בזוהר על הפסוק, 'דבא בימים' פירושו בא בימים **שלמים**, שאברהם הגיע עם **כל ימיו ולבושיו כשהם שלמים**. משום שהימים הם בחינת לבושים להלביש את נשמת האדם והם לבושי התורה ומצוות שעל ידם ממשיך עליו אחדותו ית'.

5. אברבנאל בהר: ובשנה השביעית שבת שבתון - להעיר ולרמוז שימי שנותינו שבעים שנה. וחמשים שנה אחרי הילדות הוא איש זרוע לו הארץ ולכן יזרע שדהו ויזמור כרמו ויאסוף את תבואתו אמנם בשנה השביעית שהוא **רמז לעשרת השנים האחרונים מימיו אין ראוי שיעבוד עוד כי אז תדבק הנפש עם בוראה ותעזוב העסקים הגשמיים**.